

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Noc, kdy potkala vévodu

SARAH MALLORYOVÁ

NOC, KDY POTKALA
VÉVODU

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

dubnové příběhy jsou tu a já věřím, že Vás potěší. Jak v romanci Nejtěžší hřích, tak i v povídce s názvem Noc, kdy potkala vévodu musejí hrdinové čelit intrikám, řešit záhady a vypořádávat se se skandály. Ale co by to bylo za romantický příběh, kdyby nakonec pravá láska nezvítězila a naši hrdinové všemu a všem navzdory nespočinuli v náručí toho pravého.

Přeju Vám ničím nerušenou četbu a hodně pěkných čtenářských zážitků.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

**NOC, KDY POTKALA
VÉVODU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Night She Met the Duke

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2023

Překlad:
Pavλίna Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2505-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2506-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2507-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Už byla půlnoc, ale Prudence Cliffordová byla pořád ještě vzhůru. Na duben bylo výjimečné teplo a závěsy v přijímacím pokoji nebyly zatažené; díky tomu sem doléhaly vítané závany svěžího nočního vzduchu, které rozechvívaly jemné záclony.

Pru za sebou měla náročný den. Ráno asistovala lékařům v nemocnici, pak doprovodila svou tetu na nákupy na Milsom Street, jedné z obchodních tříd Bathu. Paní Cliffordová odešla spát brzy po večeři, ale Pru zůstala v obývacím pokoji a četla si knihu, kterou si nedávno vybrala ve veřejné knihovně. Zápletky byla sice prostinká, ale ona měla gotické romány moc ráda a vžívala se do dobrodružství, která prožívaly jejich hrdinky. Ve srovnání s nimi jí její vlastní život připadal beznadějně nudný. Stejně nudný, jako je ona sama...

Věděla, že je nudná, protože zaslechla, že ji tak někdo popsal. To se událo na posledním plese, který navštívila před svým odjezdem do Bathu. Už to byly téměř čtyři roky, ale nikdy na to nezapomněla. Tančila s mladým džentlmenem, který byl na návštěvě v Melkshamu, a později ho zaslechla, jak o ní mluví se svými extravagantními přáteli: „Ach, vy myslíte slečnu Prudence Cliffordovou, tu dámu, která je stejně nudná jako její jméno?“

Pru se tehdy zrovna začínala dávat dohromady po dlouhém smutku, který držela za svého milovaného bratra Waltera. Jakýmsi způsobem tato skutečnost způsobila, že slova toho necitlivého mladíka byla ještě o něco bolestnější. Walter zemřel po pádu z koně krátce po svých jedenadvacátých narozeninách. Pro celou rodinu to byla velká rána, ale Pru jeho odchod nesla obzvláště těžce. Nebyli od sebe věkově ani celý rok, a byla to právě Pru, která Waltera v posledních týdnech jeho života neúnavně ošetřovala. Bolest a žal z jeho smrti už ji nikdy úplně neopustily. Navíc poté, co její otec ztratil svého dědice, připadne jejich panství jakémusi vzdálenému bratranci. A od ní, která byla nejstarší ze čtyř sester, její rodiče očekávali, že přivede do rodiny dobrou partii.

Prudence ve společnosti nikdy nevyňikala jinak než svou výškou a i kvůli ní byla spíš plachá a odměřená, takže slova toho mladého muže pro ni až příliš zněla pravdou. Když o pár týdnů později její tetička Minerva, pozůstalá po otcově jediném bratrovi, která neměla žádnou vlastní rodinu, prohlásila, že si hodlá najmout společnici, která by s ní žila v Bathu, Pru jí nabídla své služby, a tím dala svým mladším a daleko jiskřivějším sestřám příležitost vstoupit do společnosti.

Pru svého rozhodnutí nikdy nelitovala. Dvě z jejích mladších sester se velice brzy zasnoubily a ona byla kvůli nim upřímně šťastná. Teď, ve svých pětadvaceti letech, už vzdala veškeré naděje na sňatek; život v Bathu jí velice vyhovoval. Tetička Minerva byla ztělesněnou laskavostí a jako na společnici na ni kladla skutečně jen velice mírné nároky. Ani v nejmenším neprotestovala, když se její neteř začala angažovat ve farní společnosti pro pomoc místním vdovám a sirotkům a v dalších dobročinných aktivitách. Dokonce

jí dovolila, že může dvě dopoledne týdně pomáhat v malé městské nemocnici.

A tak teď byla tedy Pru nejenom nudná, ale i užitečná, což bylo... velice povznášející pomyslení.

Pru byla hluboce zabraná do příběhu, v němž se zrovna hrdinka ocitla sama v domě, kde straší, když tu náhle zaslechla jakýsi zvuk. To duté bouchnutí znělo tak, jako by vycházelo spíš z domu paní Triskombeové, který stál o kousek dál. Tato veselá vdova byla proslavená svými večírky, které většinou trvaly téměř do ranních hodin.

Pru by divnému zvuku nevěnovala žádnou pozornost nebýt toho, že se tenké záclony na okně zavlnily prudčeji, jako by někdo otevřel hlavní vchod do domu. Podívala se na hodiny. Už byla téměř jedna po půlnoci, ale navzdory tomu si ani na chvíli nemyšlela, že by toto vyrušení bylo způsobeno lupiči nebo duchy. Celkem rozumně došla k názoru, že někdo ze služebnictva buď vyklouzl z domu nebo se odněkud vracel. V každém případě se ale rozhodla, že se zajde podívat dolů, aby se přesvědčila, že dům nezůstal nezamčený.

Zapálila svíčku a sestoupila po schodišti do haly. Hlavní vchod byl bezpečně zajištěn zámkem i závorou; pak sešla do suterénu. Pod schody byla jen jedna ložnice, kterou obýval jejich jediný sluha, Nicholas. Dveře do jeho ložnice byly otevřené dokořán a uvnitř se svítilo. Když Pru nahlédla dovnitř, viděla, že Nicholas leží zcela oblečený na posteli a jednu ruku má svěšenou podél pelesti, ještě před chvílí v ní patrně svíral láhev s brandy, která se teď válela na zemi. Vstoupila dovnitř a zatřásla Nicholasovi ramenem, ten však její ruku jen popuzeně setřásl a dál chrápal, jako když pilou řeže.

Pru pocítila nával podrážděnosti. Musel patrně sejít po schodech a projít kuchyní, což jí potvrdil

pohled na dveře, pod nimiž prosvítala tenká stužka světla. V tom okamžiku se její podrážděnost změnila v hněv. Jestli ten chlap nechal v kuchyni hořet lampy, je dost pravděpodobné, že se ani neobtěžoval za sebou zamknout. Stiskla rty, popadla svícen o něco pevněji a vstoupila do kuchyně. Vnější dveře byly pevně zavřené, což by byla určitě úleva nebýt toho, že za stolem seděl jakýsi neznámý člověk.

DRUHÁ KAPITOLA

„Co to má znamenat?“

Po těch rozzlobených slovech cizinec vzhlédl. Pru nejprve měla za to, že jde o nějakého Nicholasova přítele, ale teď rychle změnila názor. Na stole vedle něj ležel módní klobouk se širokou krempou a z ramenou mu splýval dokonale padnoucí tmavý plášť. Bílou hedvábnou vestu zdobila krásná výšivka, a když zvedl hlavu, světlo svíčky se zalesklo na diamantu, který měl zasazený v jehlici vetknuté do poněkud pomačkaného nákrčníku. Navzdory jeho drsným rysům a tmavému strništi, které mu pokrývalo tvář, jí bylo jasné, že tohle docela jistě žádný sluha není.

Nevstal, jen se na ni zamračil zpod tmavého obočí. „Brána ke schodům byla otevřená.“

„To může být pravda, ale to vás ještě neopravňuje k tomu, abyste sem vstoupil.“

„Já jsem z těch zatracených schodů spadl! A protože dveře byly otevřené, myslel jsem si, že klidně můžu jít tudy, než abych se vracel zase nahoru k hlavnímu vchodu.“

„Je jedna hodina v noci!“ odsekla.

„To jo. Noc je ještě mladá.“

Slyšela, že má trochu těžký jazyk, a nabyla podezření, že není úplně střízlivý. Sfoukla svíčku a postavila ji na stůl. Pak se na muže chladně zahleděla.

„Byla bych velice ráda, kdybyste laskavě odešel, kudy jste sem přišel. Okamžitě.“

„No, to asi nepůjde. Víte, zoufale potřebuju nějaké rozptýlení.“ Postavil se a Pru rychle ustoupila, aby mezi sebou a ním měla masivní kuchyňský stůl.

„Jděte,“ poručila mu. „Vypadněte!“

„Aha, vy si asi myslíte, že nemám peníze.“ Podíval se na svoje oblečení. „Musím vám dát zapravdu, že jsem trochu zaprášený od toho pádu, ale můžete si být jistá, že za svá potěšení mohu zaplatit.“ Vytáhl z kapsy naditou peněženku a hodil ji na stůl. „Tak co? Už je moje přítomnost přijatelnější?“

„Ani v nejmenším,“ odsekla Pru. „Jestli jste džentlmen, okamžitě odejdete.“

„No, džentlmen tedy nejsem. Jsem vévoda –“

Trpce se zasmála. „Tak to je ještě horší!“

„Pro lásku boží, madam, vždyť jsem si sem přišel jen trochu zahrát.“

Udělal krok směrem k Pru, ta však ze sporáku za sebou popadla špičkový jehlu a napřáhla ji před sebe. „Držte se ode mě dál,“ varovala ho. „Okamžitě vypadněte, jinak zavolám majordoma.“

Cizinec se zamračil. Tmavé vlasy mu spadly do čela a on si je netrpělivě odhrnul. „Ke všem ďáblům, ženská, nemám v plánu připravit vás o ctnost! Chci si zahrát karty!“

„Karty!“ Najednou jí to došlo, ale špičkový jehlu nesklonila. „V tom případě jste vešel do špatného domu.“

Pozoroval ji tmavýma očima. „Copak tohle není dům Sally Triscombeové?“

„To tedy docela určitě není.“

„Ke všem ďáblům!“

Nad jeho slovníkem zamrkala, ale chladně mu odpověděla. „Asi se k nim jednoho dne připojíte, ale tady je nenajdete. A teď, prosím, odejdete.“

Nevšímal si jí. „Ale je to přece Kilve Street, ne?“ Protřel si oči rukama. „A Sal Triscombeová tady má dům. Je to vdova,“ dodal. „Jak mi bylo řečeno, je velice krásná a... pohostinná.“

„Jak se opovažujete předpokládat, že bych někoho takového mohla znát?“

„Takže ji neznáte?“

Pru si skousla ret. Samozřejmě, že zaslechla nějaké řeči, ale žádná dáma by o takových věcech nemluvila s cizím mužem. Díval se na ni a čekal, že mu odpoví. Nakonec se nadechla. „Mám takový dojem,“ řekla nakonec opatrně, „že nějaká podobná osoba zřejmě bydlí o dva domy dál.“

Přikývl, ale vypadalo to, že tím úsilím zeslábl a zapotácel se. „Omlouvám se,“ řekl a opřel se o stůl, aby získal rovnováhu. „Víte, jsem totiž dost nalitý.“

„To mi došlo.“ Dobré nebe, co si myslí, že se tu s tím člověkem takhle vybavuje?

„Popíjel jsem s přáteli už od rozbřesku.“

„Nemám zájem znát podrobnosti vašich oslav.“

„Ne, ne, já jsem nic neslavil,“ odpověděl a stiskl rty. „Utápěl jsem v alkoholu smutek. Ačkoli... to jsem mým přátelům neprozradil.“

Pru jej však už neposlouchala. Viděla, že má sklopenou hlavu a viditelně bojoval o zbytky rovnováhy. „Kdy jste naposledy jedl?“ zeptala se ho.

„To si nepamatuju. Dnes určitě ne. A svůj půst jsem ráno přerušil vínem...“

„Proboha.“ Mávla směrem k lavici za ním. „Sedněte si.“

„Cože?“

„Než někam půjdete, potřebujete něco do žaludku.“

„Nesmysl!“

„Věřte mi,“ odsekla. „Vsadila bych se, že v tomhle stavu neujdete ani pár metrů. Někde se svalíte

a budou o vás zakopávat kolemjdoucí. Posadte se a já vám najdu něco k jídlu.“

S úsilím zvedl hlavu a podíval se na ni. „Proč byste něco takového dělala?“

„Protože nechci mít na svědomí vaši smrt!“

Muž pokrčil rameny a nejspíše se sesunul na lavici. Pru mezitím sháněla ve spíži nejrůznější jídlo. Položila před něj nůž, vidličku a talíř, na nějž mu naložila zbytky zvěřinového koláče. Pak našla chléb, sýr a několik sklenic zavařené zeleniny. Vše postavila na stůl, a ještě se vrátila do spíže pro kus šunky.

„Přidáte se ke mně?“ zeptal se, když začala krájet šunku.

„Ne.“

„Ale budete mě sledovat.“

„Určitě nemám v úmyslu nechat vás tu samotného. Kdo ví, co můžete mít za lubem?“ řekla a položila mu na talíř dva tlusté plátky šunky. „Tak. Dejte se do toho a já vám přinesu korbek piva.“

„Cože? Nedostanu víno?“

„Chci, abyste vystřízlivěl, ne se tady ještě víc opil.“

„Tak si taky aspoň nalijte něco na pití.“

Pru už chtěla něco odseknout, ale zarazila se, protože si uvědomila, že by skutečně potřebovala něco na posilněnou. O pět minut později seděla naproti tomu cizímu muži a usrkávala ze sklenice malé pivo, zatímco se její společník živil studeným masem a kyselými okurkami. Jak obyčejně, nudně se zachovala! Hrdinka některé z jejích oblíbených knih by určitě omdlela, kdyby ve svém domě našla cizího muže. A docela jistě by ho nekrmila zásobami ze spíže.

„Co vás tak pobavilo?“ zeptal se její společník a vytrhl ji ze zamyšlení. Podívala se na něj a zjistila, že ji pozoruje. Pak zamával ve vzduchu nožem.

„Usmívala jste se.“

„Jen nevědomky.“

„Asi.“ Prohlížel si ji. „Ach, už to vidím. Koutky se vám přirozeně stáčejí vzhůru.“

„Ano.“ Pohlédla stranou. „Je to nepříjemné,“ dodala s povzdechem.

„Vždyť vypadáte, jako byste se už už chtěla usmát. Jak by na tom mohlo být něco špatného?“

„Mám moc široká ústa.“

„To si nemyslím.“

Pru si uvědomila, že to není zrovna téma vhodné pro rozhovor s cizím mužem, a tak neodpověděla.

„Můžu aspoň vědět, komu vděčím za tuto večeři?“ zeptal se.

„Mojí tetě, paní Cliffordové. Toto je její dům.“

Přimhouřil oči. „Já jsem ale chtěl znát vaše jméno.“

„Já jsem slečna Cliffordová.“ Zvedl obočí a Pru se zatvářila nepřístupně. Byla odhodlaná neprozradit mu své křestní jméno. Po několika vteřinách se jí nicméně zmocnila zvědavost. „A vy jste kdo, pane?“

„Garrick Chauntry. Vévoda z Hartlandu.“

„Takže jste skutečně šlechtic.“

„Vy jste mi to nevěřila?“

„Vloupal jste se sem. A navíc jste opilý.“

„A přesto nepůsobíte, že byste se mě bála.“

Pru si překvapeně uvědomila, že má pravdu. Dokonce i ve chvíli, kdy popadla do ruky špičkové jehlici, udělala to ze vzteku, ne ze strachu. Bylo to bláznovství; vždyť ji od narození všichni varovali před všemožnými hrůzami, které se jí mohou přihodit, kdyby se nedej bože někdy ocitla o samotě s mužem, který není její příbuzný. Měla by být strachy bez sebe a křičet o pomoc. I když... k čemu by to bylo? Jediný sluha v domě ležel ve vedlejší místnosti a byl zpitý pod obraz.

„Dáváte snad přednost ženám, které upadají do

hysterických záchvatů při prvním náznaku nebezpečí?“ zeptala se ho sarkasticky.

„To rozhodně ne. Považuji je za nebetyčně otravné.“

To znělo, jako by měl s takovými ženami dost zkušeností. Pru se jej na to chtěla zeptat, ale rychle ten nápad zavrhla. Bude bezpečnější změnit téma. „Co se stalo s těmi vašimi přáteli? Říkal jste, že jste s nimi popíjel.“

„Měl jsem ještě něco dalšího. Řekl jsem jim, že se potkáme u paní Triscombeové.“

„A to jste teprve na cestě tam?“

„Rozhodl jsem se, že se před svou schůzkou pořádně posilním v hospodě, ale pak mi došlo, že jsem moc opilý na to, abych tam vůbec šel.“ Odmlčel se a trpce se pousmál. Pru měla dojem, jako by nahlížel sám do sebe a moc se mu nelíbilo to, co tam viděl. Po chvíli pokrčil rameny. „Poslal jsem vzkaz a omluvil jsem se... Napsal jsem, že se zastavím dopoledne. A pak jsem našel další láhev. Nebo možná dvě? Už si nevzpomínám. Myslel jsem si, že během procházky do Kilve Street vystřízlivím, ale... nějak to nezabralo.“

„Žasnu, že neležíte v bezvědomí někde ve škarpě!“

„Zasloužil bych si to.“

Pru pocítila mírnou lítost. „Pomohlo by vám, kdybyste mi o tom pověděl?“ zeptala se tiše. Při jejích slovech překvapeně vzhlédl a Pru se začervenala.

„Pracuji s několika dobročinnými organizacemi, které se starají o... rozrušené osoby. Pro některé lidi je jednodušší promluvit si s cizím člověkem, kterého už nejspíš nikdy neuvidí. Ujišťuji vás, že jsem velice diskrétní a umím zachovat tajemství.“

„To je součást vaší dobročinnosti? Poslouchat smutné příběhy jiných lidí?“

„Ano. Někdy jim to pomůže.“

„Tak to jste tedy svěťice.“ Nečekaně se usmál a ten úsměv změkčil jeho drsné rysy, takže vypadal najednou o hodně mladší. A přitažlivější.

Pru cítila, že se kdesi v hlubinách její bytosti něco prudce sevřelo. Rychle se odstrčila od stolu. „Máte prázdný korbek,“ řekla. „Doplním vám ho.“

Když se vrátila a dolila mu, poděkoval jí a pohlédl na ni. „Opravdu si přejete vědět, proč jsem v tomhle stavu?“

Ne. Jděte zpátky za svými přáteli! Nezajímáte mě! Pru potlačila své nedobročinné myšlenky a v hlavě se jí rozezněly varovné zvonky. Znovu se posadila a složila si ruce do klína. „Pokud si přejete mi to povědět...“

Rozhostilo se ticho. Vévoda hleděl dlouhou chvíli do svého korbeku. A pak... „Slavil jsem své nadcházející zásnuby,“ řekl nakonec. „Včera, ne, vlastně předevčírem jsem mluvil s otcem té dámy a získal jsem jeho svolení. Včera jsem za ní měl jít a požádat ji oficiálně o ruku.“

„Tak to byla ta schůzka, o níž jste mluvil.“

„Ano.“ Ve tváři mu cukl sval. „Ale zachoval jsem se jako zbabělec a místo toho jsem se nezřízeně opil.“

Pru zaváhala. „Odpusťte,“ pronesla pomalu, „ale jestliže se tak zdráháte...“

„Tak proč bych ji měl žádat o ruku?“ dořekl za ni. Pak si zhluboka vydechl. „Měli jsme takovou domluvu. Chudák ta dívka čeká už celých deset let, až se konečně rozhoupám a vyslovím se.“

„Ach tak. Chápu.“

Pohled, který k ní vyslal, dával jasně najevo, že o tom pochybuje. Nic však neřekl a pokračoval. „Ten svazek se domluvil, když byla Annabelle prakticky ještě v kolébce. Tak se to přece dělá: dvě rodiny se spojí díky manželství a obě z toho mají nějaký prospěch. Když slečna Spekeová dosáhla šestnácti let,

promluvil jsem si s ní přímo, abych zjistil, zda se jí to uspořádání zamlouvá.“ Znovu se odmlčel a dlouze se napil piva. „Dohodli jsme se, že bych ji měl o dalších narozeninách požádat o ruku.“

„A co se stalo?“

„Musel jsem... odjet za hranice.“

„A to bylo před deseti lety?“ zamračila se Pru. „Vy jste byl v zahraničí deset let?“

„Ano.“ Skličně pokrčil rameny. „Neměl jsem se proč vracet. Byl jsem zatracený hlupák, protože jsem předpokládal, že Annabellini rodiče už dávno zavrhli myšlenku na naše zasnoubení. Vikomt Tirrill si vždycky velice potrpěl na společenská pravidla a slušnost. Ale pak jsem dostal dopis od lady Tirrillové. V něm mě informovala, že její dcera stále čeká na to, až ji požádám o ruku. Proto jsem přijel do Bathu. Momentálně jsou tady. Neznáte je náhodou?“

Pru potřásla hlavou. „Slyšela jsem o nich. Vikomt podporuje nemocnici. Lépe řečeno místní Léčebnu a ošetrovnu, jak se oficiálně nazývá. Poskytujeme lékařskou péči chudým a potřebným z celého Bathu. Chodím tam vypomáhat jako dobrovolnice. Nikdy jsem se ale s lordem Tirrillem ani s nikým z jeho rodiny osobně nesetkala. S mojí tetičkou se nepohybujeme v tak vysokých kruzích.“

„To je jedno. Jde o to, že tahle slečna Spekeová se považuje za moji snoubenku. Když jsem si promluvil s jejím otcem, shodli jsme se nakonec, že naše zasnoubení musejí proběhnout.“

Pru si nemohla pomoci a prudce se nadechla. Vévoda na ni vrhl trochu posměšný pohled. „Vy nesouhlasíte, madam?“

„Myslím si,“ odpověděla Pru a snažila se volit svá slova co nejmoudřeji, „že vaše chování během dnešního dne jen potvrzuje, že si tento svazek nepřejete uzavřít.“

„Nejde o to, co chci nebo nechci. Ta žena kvůli mně zůstala posledních deset let svobodná. V šestadvaceti letech je vysoce nepravděpodobné, že by se jí dostalo nějaké další nabídky. Bylo by nečestné udělat něco jiného než to, co mi velí povinnost: oženit se s ní!“ Povzdychl si a sevřel si hlavu v dlaních. Pru tiše čekala. Po několika minutách se vzpamatoval, narovnal se a napřímil ramena. „Už příliš dlouho jsem ignoroval své povinnosti. Je načase, abych jim konečně čelil. Zítra pojedu do Royal Crescent, požádám slečnu Spekeovou o odpuštění a udělám to, co musím.“

Pru měla pocit, že teď, když se konečně rozhodl, vypadal daleko uvolněněji. Začal si znovu nakládat na talíř jídlo a zdálo se, že úplně zapomněl na to, že sedí naproti němu. Jídlo na něj také mělo pozitivní účinek, protože působil mnohem lépe, než když ho tu objevila. Drsné linie kolem úst mu změkly a prameny tmavých vlasů, které mu padaly do čela, dodávaly jeho obličej chlapecký výraz. Bylo snadné představit si ho jako mladíka, divokého a smělého. Pru odhadovala, že ani teď mu nemůže být víc než třicet let. Společnost ho v tomto věku považuje za muže na vrcholu svých sil, avšak žena nad pětadvacet let nemůže doufat, že by se ještě někdy vdala.

„Vypadáte velice vážně,“ přerušil její úvahy. „Nač myslíte?“

Usmála se. „Na to, že jste pravděpodobně žil zajímavý život.“

„Tak bych ho docela jistě nepopsal!“

„Ale já jsem nikdy neopustila Anglii,“ řekla mu. „Vy jste strávil deset let na své veliké cestě –“

„Tak to ale nebylo!“ přerušil ji. „Žádné bezstarostné cestování, nic takového! Byl jsem ve Francii, když v roce 1803 skončil amienský mír. Měl jsem naštěstí dobré přátele a taky dost peněz, takže jsem uprchl

do Rakouska.“ Obličej se mu stáhl. „Dopravdy to nebylo nic příjemného.“

„Proč jste tedy vůbec jel za hranice?“ zeptala se zmateně. „A proč jste tam tak dlouho zůstal?“

Odstrčil od sebe prázdný talíř a zvedl k ní oči. „Ještě jste to neuhádla? Někoho jsem zabil.“

TŘETÍ KAPITOLA

Garrick viděl, jak sebou ta dáma polekaně trhla. Zatraceně, to jí nemusel říkat. Asi je daleko opilejší, než si myslel. Měl by dopít pivo a odejít odsud. Omluvit se za vyrušení, poděkovat za jídlo a jít. Měl by opustit tuto klidnou místnost i ženu, která tak tiše sedí naproti němu. Bylo to zvláštní, ale cítil se tady víc doma než kdekoli jinde za posledních deset let.

„Byl to... souboj?“ zeptala se tiše.

„Ano. Ne. Ne tak úplně. Byl to můj otec.“ Sevřel ruce na korbenu. „Zabil jsem svého otce.“ Vzhlédl a zjistil, že na něj hledí s bolestnou intenzitou. Ve světle svíček vypadala velice bledá, ale v šedých očích neměla odpor, byl to spíš zmatek. *Vypadni odsud, chlape. Hned. Nemá smysl, aby ses tím znovu mučil.*

„Pokračujte, Vaše milosti.“

Její tichý hlas ho pobídl jako hlas kněze ve zpovědnici a on zjistil, že z něj slova najednou proudí ven. „Vyrůstal jsem jako tolik dalších s podobným původem... měl jsem příliš mnoho peněz a žádné povinnosti. V devatenácti jsem žil ve městě a hověl jsem jen svým choutkám. Měl jsem milenkou. Nebo spíš... ona měla mě. Byl jsem v té době příliš naivní, než abych dokázal poznat rozdíl.“ Zmlkl a podíval se na ženu, která seděla naproti němu. „Nejste vdaná. Takové věci bych vám neměl říkat!“

Mírně pokrčila rameny. „Žiji v Bathu už téměř čtyři roky a můžu říct, že místní drbny takové skrupule nemají. Pochybují, že váš příběh bude horší než ty šfavnaté příběhy, které jsem slyšela od nich. Pokračujte, pane.“

Zaváhal, ale ona na něj povzbudivě kývla a on zjistil, že si pokračovat vlastně přeje. Bylo to zvláštní, že teď svěruje cizímu člověku tajemství, která v sobě držel celou dekádu. „Její manžel nás přistihl in flagranti a vyzval mě na souboj. Naznačil ale, že bychom tu záležitost mohli vyřešit výměnou za značnou sumu. Samozřejmě jsem to odmítl.“ Zhnuseně zkřivil rty. „Byl jsem příliš posedlý chtíčem, než abych ho dokázal vyplatit. Myslel jsem si...“ Znovu se žíznivě napil piva. „Pro lásku stojí za to ztratit vše. Neříká se to tak? Myslel jsem si, že to je láska. Věděl jsem, že ten chlap umí střílet jako málokdo, ale byl jsem odhodlaný neustoupit. Jeho žena mě prosila, abych zaplatil. Říkala, že pokud nemám dost peněz, mám jít za svým otcem, ale to jsem nemohl udělat. Měl chatrné zdraví a nemohl jsem ho zatížit ještě víc. Ani když mi dokonce řekla, že se mě raději vzdá, než aby mě viděla mrtvého, nezviklala mě v tom, co jsem viděl jako záležitost cti. Setkali jsme se v Heathu a já... postřelil jsem ho. Byla to malá pravděpodobnost, protože v té době jsem dozajista nebyl žádný mistr.“ Garrick se odmlčel a připomněl si chlad toho mlhavého rána, jeho syrový strach, který ho tváří v tvář protivníkovi téměř ochromil. Otupělost, již cítil, když jeho kulka našla svůj cíl, zatímco on byl nezraněn. Pak pokračoval. „Během několika dní se to rozkřiklo po celém městě. Nedalo se čekat, že by ten muž přežil, a můj otec trval na tom, abych uprchl ze země. Zdržel jsem se jen tak dlouho, abych požádal svou milenkou, aby jela se mnou. Odmlčel se. „Zatraceně, to je ale špinavá historie!“

„Když jste mi toho řekl už tolik, asi bych měla znát i ten zbytek,“ poznamenala klidně. „Odjela s vámi?“

Její klidný a melodický hlas byl jako balzám na jeho duši. „Ne. Zjistil jsem, že krásná Helena nebyla nic než –“ Nadechl se. „Zjistil jsem, že celý náš vztah byl jen klam. Byl jsem blázen, blázen posedlý manipulátorkou. Údajně byla ve svém manželství nešťastná, ale byla vzteky bez sebe, když jsem zranil jejího manžela! Ukázalo se, že celá léta spolupracovali, ona vždycky obloudila nějakého mladého hlupáka, nechala se přistihnout a přiměla ho spolu s manželem, aby zaplatil. On, nebo jeho rodina.“

„To je hrozné. To se jim celou dobu nikdo nepostavil?“

„Ne. Většina z nich raději zaplatila, nebo požádala rodinu, aby zaplatila za ně. Ti, kteří souhlasili se soubojem, zaplatili nejvyšší cenu. Přinejlepším byli zranění, v nejhorším případě pak... Každopádně, nikdo z nich si nepřál, aby se jejich ponížení propíralo veřejně.“ Znechuceně se zasmál. „A dábel se o své stará dobře, zdá se. Její manžel se z toho dostal. Před několika lety zdědil titul baroneta a obrovské jmění. On a jeho dáma žijí momentálně v Londýně a jsou pilíři *slušné společnosti*.“ Zamračil se. „Alespoň navenek.“

„Na tom nezáleží. Co jste dělal po tom souboji?“

„Co jsem mohl dělat? Uprchl jsem do Paříže. Měl jsem v úmyslu vrátit se, pokud by ten člověk přežil, ale než mi matka napsala, že se u něj čeká naprosté uzdravení, byli jsme najednou opět ve válce s Francií a já jsem byl v Rakousku jako v pasti. A taky...“ Polkl a tlačil ze sebe další slova. „Napsala mi, že můj otec je příliš churavý, než aby dokázal strpět další starosti. Doporučila mi, abych zůstal, kde jsem. Už jsem neměl nikdy pošpinit jejich domov.“

„Ale to napsala pod vlivem rozrušení,“ vydechla zděšeně. „Určitě to nemyslela vážně.“

„Ale ano, myslela,“ procedil mezi zuby. „Od té chvíle se mi všechny moje dopisy vracely neotevřené, a když starý vévoda před dvěma lety zemřel, dozvěděl jsem se to od právníků, kteří mě také informovali, že si moje matka přeje, abych se nevracel do Hartland Hall, než se ona sama odstěhuje do Dower House. Je jasné, že mě za vévodovu smrt činí odpovědným.“

„Odpusťte, ale sám jste říkal, že už když jste odjížděl, velice churavěl,“ připomněla mu jemně. „Nebyla to vaše vina, pane.“

„Měl jsem tam být.“ Bylo to poprvé, co Garrick před někým vyjádřil lítost za to, co se stalo. Pokračoval. „Měl jsem být zodpovědnější syn, ale místo toho jsem ve městě vzbudil pozdvižení a hanbu.“

„Byl jste velice mladý –“

Prudce ji přerušil. „Nezkoušejte, prosím, omlouvat moje činy, madam. O tom, co se stalo, nevíte vůbec nic!“ Viděl, jak doširoka otevřela oči úžasem a okamžitě vystřízlivěl. „Omlouvám se. Neměl jsem na vás tak vyjet.“

„Neměl. Je to však pochopitelné,“ odpověděla klidně. „Prosím, pokračujte. Co jste dělal, když jste dostal od matky ten dopis?“

„Co jsem mohl dělat? Vzal jsem ji za slovo a zůstal jsem ve Vídni. Ačkoli... musím přiznat, že se mi to hodilo.“

Upadl do zamyšleného ticha a Pru pozorovala, jak se mu ve tváři zračí proměnlivé emoce. Odhadovala, že znovu prožívá bolestné vzpomínky a cítila k němu velký soucit. „A teď jste v Bathu,“ pobídla ho.

Trhl sebou, jako by úplně zapomněl na její přítomnost. „Ano. Přijel jsem do Anglie poté, co jsem obdržel dopis od lady Tirrillové. A jsem tedy v Bathu, abych dostal své povinnosti.“ Zvedl korbel. „Takže tady máte celý můj příběh.“

„Je mi to všechno moc líto.“

Zvedl ruku, jako by chtěl její slova odmávnout. „Teď je řada na vás, slečno Cliffordová, abyste mi něco řekla zase vy o sobě.“

Potřásla hlavou. „Není co říkat. Vše, co bych mohla říci, by vás nudilo.“

„Udělejte mi to k vůli.“

„Neudělala jsem nic zajímavého.“

Díval se na ni přes okraj svého korbele. „Ale no tak. Já jsem vám předložil celou historii svého života, takže byste měla udělat totéž! Začneme s vaším jménem.“

Když si uvědomila, že se snaží odlehčit situaci, kapitulovala. „Jmenuji se Prudence.“

„A proč nejste vdaná, Prudence?“

„Jsem na manželství už příliš stará.“

Napřímil se a zamračil se na ni. „Tomu nevěřím.“

„Myslím, že budete muset, Vaše milosti. Je mi dvacet pět let.“

„Tak to jste doopravdy prastará.“ Oči mu zářily jemným pobavením.

„Ano. Jsem jen o rok mladší než dcera lorda Tirrilla.“

Přikývl. „Kromě vaší tety nemáte žádnou rodinu?“

„Naopak. Moje tetička potřebovala společníci a já jsem se této role velice ráda ujala. Poskytlo to mým rodičům příležitost soustředit se na nalezení manželů pro mé tři mladší sestry. Moji rodiče neměli žádné přeživší syny, takže je nutné, aby se dívky provdaly. Nebo aby se alespoň jedna z nich provdala opravdu dobře.“

„A zabralo to?“

Usmála se. „Ano. Starší dvě sestry už jsou provdané a ta nejmladší, Jemima, je teď zasnoubená s velice úctyhodným džentlmenem, který má i velký majetek.“

„Bravo, Jemimo. A bravo, slečno Prudence Cliffordová. Vaše oběť je velice šlechetná.“

„Nic takového,“ odsekla. „Nesmíte si myslet, že jsem nešťastná. Tetička Minerva je ke mně nesmírně laskavá a velice dobře spolu vycházíme. V Bathu je spousta zábavy a rozptýlení. Pravidelně chodíme do divadla a do lázní, kde tetička popíjí léčivou vodu.“

„Chodíte i na plesy do Assembly Rooms?“

„Ano. Tu a tam.“

„V tom případě nechápu, že jste stále svobodná.“

Pru zvedla pyšně hlavu. „Ne každá mladá dáma je na lovu manžela.“

„Kdykoli jsem byl na nějakém plese, udělal jsem přesně opačnou zkušenost.“

„Ale vy jste vévoda,“ odpověděla sladce. „A proto jste extrémně žádoucí.“

„Teď jsem to dostal!“ odsekl s úsměvem. „Ale povězte mi popravdě... Vy se nechcete vdávat?“

„Proč bych měla? Žijeme si s tetičkou velmi pohodlně. Mám přátele, s nimiž trávím spoustu času. Nemám žádnou touhu, aby mě předváděli jako chovnou kobyly před každým mužem, který hledá manželku. Kromě toho mám stranou trochu peněz, a ještě budu dědit po tetičce. Budoucnost mě neděsí.“

Vévoda na ni hleděl se svráštělým obočím. Pru jeho pohled opětovala. Odmítala připustit, že občas skutečně doufala, že pro ni život má v záloze ještě něco jiného než nevinné zábavy staré panny.

Když se po dlouhé chvíli podívala stranou, všimla si, že temnota za oknem se změnila ve světlou šed. „Proboha, už skoro svítá! Měl byste jít, než přijdou dolů služebné.“ Vyskočila na nohy a mávla ke stolu. „A vezměte si s sebou tu peněženku!“

„Nechte si to. Za potíže, které jsem vám způsobil.“

„Já vaše peníze nepotřebuji.“

„Tak je věnujte na některý z vašich dobročinných

účelů,“ opáčil a vstal. „Kdybych dnes v noci skutečně dorazil do domu paní Triscombeové, stálo by mě to mnohem víc.“

„Takže už tam nechcete jít?“

„Ne. Vrátím se do hotelu Pelican.“ Protáhl si ramena. „Musím vypadat trochu civilizovaně než si půjdu pohovořit se slečnou Spekeovou. Minulost změnit nemůžu, ale můžu napravit to, co jsem jí způsobil. Jakkmile se vezmeme, může jet do Hartlandu a postarat se o můj majetek.“

„V tom případě vám přeji hodně štěstí, Vaše milosti.“

„Děkuji. A omlouvám se vám.“

„Za co?“

„Za to, že jsem vás zatížil svým příběhem.“

Pru pokrčila rameny. „To už je zapomenuto.“ Přeshla ke dveřím a otevřela je. „Můžete mi věřit, že se ode mě o ničem z toho, co jste mi řekl, nikdo nedozví.“

Vzal ji za ruku a držel ji ve své, což způsobilo, že pocítila podivný tlak v oblasti srdce. „Jste pozoruhodná žena, slečno Prudence Cliffordová.“ Najednou se usmál. „Kdybych se nechystal požádat o ruku jinou ženu...“

Když si všimla škádlivého záblesku v jeho očích, rozbušilo se jí srdce a najednou měla pocit, že nemůže dýchat. V chabém ranním světle viděla, že jeho oči nejsou černé, ale tmavozelené jako světlo v hlubokém lese na vrcholu léta. Nejraději by tam s ním stála navždy, přála si, aby ji stále držel za ruku a usmíval se na ni.

Pak se vzpamatovala a potřásla hlavou. „Sbohem, Vaše milosti,“ řekla a vši silou se nutila ke klidu.

„Na shledanou, madam.“ Sklonil se a lehce se dotkl rty jejího zápěstí. „Bath je malé město. Je možné, že se znovu setkáme.“

Při polibku, který jí vtiskl na ruku, se jí rozbušilo srdce. Rychle se mu vymanila. „Bude lepší, abychom se nesetkali,“ řekla mu. „Jak bychom vysvětlovali, že se známe?“

„Ano. To by mohlo všechno pokazit, že? Nicméně... nemusíte se ničeho bát. Nebudu v Bathu dlouho. Lord Tirrill už vypracoval plány na svatbu. Chce tichý obřad, který se má konat co nejdříve, a měl by proběhnout v jeho venkovském sídle v Hampshiru. Je to jen pochopitelné, když je moje pověst tak... poškozená.“

„A vy nemáte do průběhu svatby co mluvit?“ zeptala se Pru, protože se nedokázala zarazit.

Zkřivil ústa. „Mně osobně je naprosto lhostejné, kde se vezmeme. Ve skutečnosti, čím menší rozruch, tím lépe! Nesmím vás však už dál zatěžovat mými záležitostmi. Na shledanou, slečno Cliffordová.“ S těmi slovy nadzvedl klobouk na tmavé hlavě, lehce vyběhl po schodech a zmizel.

Prudence stála ve dveřích a hleděla na prázdný chodník. Na nebi byla vidět osamělá ranní hvězda, maličký bod stříbrného světla. Přitiskla si ruce na tváře a vybavila si lehký polibek, který jí vtiskl na zápěstí. Pak s povzdechem zašla zpět do domu a zavřela za sebou dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Garrick kráčel zpět do hotelu Pelican a cítil se mnohem lépe, než si připadal hoden. Strávil celý den pitím, aby se vyhnul nepříjemné povinnosti. Cítil se jako mizera, darebák bez srdce přesně tak, jak to o něm řekla matka. Než došel do Kilve Street a spadl ze schodů, dospěl k názoru, že by pro všechny zúčastněné bylo mnohem lepší, kdyby skočil ze starého mostu v Pulteney a ukončil tak svou mizernou existenci. A pak ho navštívil anděl, vysoká a půvabná žena se šedýma očima a vřelým úsměvem. Okamžitě měl poznat, že to není dům, který hledal. Dáma byla oblečená ve střízlivých šatech, které ji halily od krku až ke kotníkům, ačkoli jemná mechově zelená látka nedokázala skrýt skutečnost, že má krásnou postavu. Jestlipak to o sobě ví, napadlo ho. Ne, Prudence Cliffordová nepoužívá žádné lsti, aby přivábila muže, tím si byl jistý. Světle hnědé vlasy nosila spletené kolem hlavy v praktickém účesu, ale on si dobře všiml toho, jak se světlo svíčky tu a tam zaleskne v občasném zlatavém pramenu v té hnědé záplavě.

Znovu si vzpomněl, jak jej tam objevila a pustila se do něj. U všech čertů, ta to skutečně uměla, byla dokonalým příkladem použití železné ruky v hedvábné rukavičce. Když se rozčílila při zjištění, že v jejím domě sedí jakýsi cizí opilý muž, bylo to naprosto pochopitelné. Co se už dalo pochopit tíž, byla

skutečnost, že si k němu sedla, a dokonce ho nakrmila lahůdkami z vlastní spíže. Uvědomovala si vůbec, v jak potenciálně nebezpečné situaci se nachází, když tam byla uprostřed noci sama s neznámým zhýralcem?

„Zatraceně bláznivá historka,“ zamumlal a zvedl oči k osamělé hvězdě, která se stále ještě mihotala na postupně blednoucím nebi. „To nebylo ani trochu rozumné, a to navzdory vašemu ctnostnému jménu, drahá slečno Prudence Cliffordová!“

Prudence. Pousmál se. Neexistuje nějaký poučný příběh o setkání Ctnosti a Zoufalství? Jestli ne, měl by existovat. Trpělivě mu naslouchala, nesoudila ho, a když jí konečně celý svůj příběh dopověděl, uvědomil si, jak zoufale to celé zní a co s tím musí udělat. Nejen, že proplýtl deset let života Annabelle Spekeové, proplýtl toho daleko víc. A tak je načase, aby konečně čelil své zodpovědnosti. Když došel na konec ulice, zpomalil a napadlo ho, že by se měl možná vrátit a zkontrolovat, jestli za ním Prudence nezapomněla zamknout. To pro případ, že by se v ulici našli nějakí další opilci, kteří si spletou dveře. Ne, rozhodl se však nakonec. To nejlepší, co ohledně slečny Prudence Cliffordové může udělat, bude držet se od ní pěkně v uctivé vzdálenosti.

V hotelu Pelican byly v době Garrickova návratu služky už v plné práci. Zamkl se v pokoji, uleh do postele a předpokládal, že bude spát minimálně do poledne. V deset hodin byl ale zase už vzhůru a cítil se svěží a připravený na to, co musí udělat. O hodinu později byl už na cestě do Royal Crescent, oblečen v novém plášti, bělostné hedvábné košili, upnutých kalhotách a naleštěných vysokých botách. Klobouk si nechal vykartáčovat; teď mu seděl na hlavě, kterou měl ještě trošku těžkou ze včerejšího excesu. O kolik horší by to však bylo, kdyby ho nezachránila ta

andělská slečna Cliffordová? Toužil jí nějakým způsobem projevit svou vděčnost, ale váhavě tu myšlenku zapudil. Byl si totiž dobře vědom toho, že jakýkoli pokus o další kontakt s ní by se mohl stát velice snadno zdrojem nedorozumění.

V domě vikomta Tirrilla jej přijal ztrápeně vyhlížející sluha, který ho uvedl do přijímacího pokoje. Když Garrick procházel halou, zaslechl vzrušené hlasy, které vycházely z pracovny Jeho lordstva. Slyšel ostré ženské tóny a ucítil, jak mu po páteři přeběhly mrazivé prsty. Způsobil snad tím, že se včera nedostavil, nějaký vážný rozkol? Sluha jej zanechal v prázdném přijímacím pokoji. Garrick přešel k zrcadlu a nervózními prsty si upravil límec. Ujistil se, že nemá pomačkanou kravatu a že ani jinak jeho vzhled nenese žádné stopy jeho pijatiky, a přesunul se k oknu, přičemž ze sebe nedokázal setřást tíživý pocit, že něco není v pořádku.

V tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř vstoupil vikomt Tirrill. „Můj pane, drahý vévodo! Přejí vám dobrý den!“

Garrick se uklonil a snažil se nevšímat si poněkud nepatřičné formálnosti toho pozdravu. „Děkuji vám, ačkoli si stěží zasloužím tak vřelé uvítání poté, co jsem včera nedostal slibu a nedostavil jsem se. Jsem si jistý, že jste musel přemýšlet, zda –“

„Ale ne, Vaše milosti, vůbec ne. Váš vzkaz všechno vysvětlil. Neodkladné záležitosti, jejichž vyřešení se nedalo odložit.“ Vikomt se nervózně zasmál. „To se přece stává. Nic jsem si o tom nemyslel!“

„Ale já jsem se tím trápil, pane. Bylo ode mě velice špatné, že jsem vás zklamal. A vaši dceru také.“ Přiměl se k úsměvu. „Doufám však, že dokážu slečnu Spekeovou přemluvit, aby mi odpustila, jestliže se mi dostane té cti a budu s ní moci promluvit.“

„Ano, ano, všechno pěkně popořádku,“ odpověděl

jeho hostitel, na němž byl jasně znát neklid a rozrušení. „Neposadíte se, Vaše milosti? A nedáte si sklenku vína?“

„Děkuji, ale ne.“ Garrick zaváhal, ale pak se rozhodl, že bude mluvit zpříma. „Můj pane, nerozmyslela si to snad slečna Spekeová?“

„Jestli si rozmyslela...? Ne, ne, Vaše milosti, nic takového, ujišťuji vás.“ Vikomt se znovu nervózně zasmál a nedalo se přehlédnout, jak se mu ulevilo, když se otevřely dveře a do místnosti vešla lady Tirrillová. „Ach, tady jste, má drahá. Pojdte a pozdravte se s vévodou!“

Vikomtka byla žena s ostře řezanými rysy a jednoznačnými názory. Garrick ji vždycky považoval v jejich manželství za tu silnější. Teď k němu ale kráčela a nervózně švitořila. Odmítl její nabídku občerstvení, ale nechal se přemluvit, aby se posadil. Bylo vidět, že ji tíží nějaká silná emoce, ale snažila se ovládnout a mluvila o počasí, v čemž jí zdatně sekundoval její manžel.

Garrick pocítil v nitru zrádnou nitku naděje. „Odpusťte mi moji troufalost,“ přerušil vodopád zdvořilostních poznámek, „ale stalo se něco? Nepřeje si snad už slečna Spekeová obdržet moji nabídku k sňatku?“ Pohled, který si manželé vyměnili, potvrdil jeho podezření, a on přikývl. „Jestliže je to tak, lze to snadno napravit...“

„Ne, ne, všichni si ten sňatek přejeme, Vaše milosti, věřte mi,“ vyjekl lord Tirril a vyskočil. „Jsem si jistý, že se to všechno v mžiku vyřeší. Jen co se Annabelle vrátí.“

„Vrátí?“ skočil Garrick po posledním slově. „Cožpak ona tu není?“

Vikomt nervózně pohlédl na svou ženu, která se na něj mračila. Garrick svažil obočí. Ano, když psal svůj omluvný dopis, v němž oznamoval, že se

nedostaví na včerejší smlouvenou schůzku, byl velice opilý, ale byl si jistý tím, že oznámil i to, že přijde dnes.

„Ona... Ona musela někam jít,“ vykoktala na konec lady Tirrillová a mačkala si nervózně prsty. „Bylo to naprosto nečekané. Kdybyste se mohl zastavit zítra –“

„Madam, jste si naprosto jistá, že se mi slečna Spekeová zkrátka nevyhýbá?“ zeptal se Garrick jemně. Neodpověděla, a tak vstal. „Chápu. V tom případě vás již nebudu dále zdržovat.“

Vikomtka vztekle zasyčela a postavila se. „Je to všechno vaše vina!“ vykřikla na něj a hledala kapesníček. „Kdybyste přišel včera, toto by se nikdy nestalo! Všechno by bylo v pořádku!“

„Má drahá, uklidněte se.“ Lord Tirrill vrhl na vévodu nejistý pohled.

„Neuklidním se! Annabelle dokonale rozuměla tomu, co se od ní očekává! Naprosto se podvolila svému osudu a rezignovala... tedy –“

Garrick ji přerušil. „Omlouvám se, madam, ale chápal jsem to tak, že slečna Spekeová čekala na moji nabídku. Že si ji velice přála přijmout. Možná, že by bylo nejlepší, kdybych se ještě jednou vrátil a promluvil si s vaší dcerou sám.“ Pak se podíval z jednoho na druhého. „A v soukromí.“

„To nebude možné!“ odsekla lady Tirrillová a ve tvářích se jí objevily rudé skvrny.

Na místnost padlo tíživé ticho a Garrick pohlédl nejprve na ni a potom na jejího zoufalého manžela. „Chcete tím říci,“ pronesl pomalu, „že utekla s nějakým jiným mužem?“

„Ne, ne, Vaše milosti! Nic takového!“ spěchal ho ujistit lord Tirril, ačkoli musel zvýšit hlas, aby přehlušil vzteklé a rozrušené mumlání své ženy. „Ona... Odjela na venkov. S přítelkyní.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Noc, kdy potkala vévodu.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.